

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 190/2018-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť Carmeuse Slovakia, s. r. o., Slavec 179, zastúpenej advokátskou kanceláriou AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s. r. o., v mene ktorej koná advokát JUDr. Róbert Ružbašán, Kmeťova 26, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cb 4/2011 (pôvodne konanie vedené pod sp. zn. 11 Cb 76/2004), a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Carmeuse Slovakia, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. decembra 2017 doručená sťažnosť Carmeuse Slovakia, s. r. o., Slavec 179 (ďalej len „sťažovateľka“),

zastúpenej advokátskou kanceláriou AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s. r. o., v mene ktorej koná advokát JUDr. Róbert Ružbašán, Kmeťova 26, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cb 4/2011 (ďalej len „napadnuté konanie“), ktoré bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 11 Cb 76/2004.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je v postavení žalovanej stranou konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 12 Cb 4/2011 (pôvodne vedeného pod sp. zn. 11 Cb 76/2004). Žalobca METALFIN, s. r. o., podal okresnému súdu 23. marca 2004 žalobu o zaplatenie sumy 500 000 € s prísl..

Okresný súd v predmetnej veci vydal platobný rozkaz, proti ktorému sťažovateľka podala odpor. Následne okresný súd rozsudkom zo 17. marca 2008 žalobe vyhovel. Proti rozsudku okresného súdu zo 17. marca 2008 podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 3 Cob 146/2008 zo 6. augusta 2009, ktorým odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil a žalobu zamietol. Proti označenému rozsudku krajského súdu podal žalobca dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5 Obdo 37/2009 z 30. októbra 2010, ktorým dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Po vrátení veci dovolacím súdom krajský súd uznesením sp. zn. 3 Cob 1/2011 z 25. januára 2011 rozsudok okresného súdu zo 17. marca 2008 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd následne rozsudkom sp. zn. 12 Cb 4/2011 z 26. novembra 2012 žalobe opätovne vyhovel. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd rozsudok okresného súdu z 26. novembra 2012 opätovne zrušil uznesením sp. zn. 3 Cob 90/2013 z 15. októbra 2013 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Po vrátení veci okresný súd rozsudkom sp. zn. 12 Cb 4/2011 z 21. februára 2014 opätovne žalobe vyhovel. Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu z 21. februára 2014 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Cob 70/2014 z 30. júla 2015 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Po vrátení veci na ďalšie konanie okresný súd opätovne (v poradí štvrtým) rozsudkom sp. zn. 12 Cb 4/2011 z 18. septembra 2017 žalobe vyhovel. Aj proti tomuto rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie.

Sťažovateľka v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu poukazuje na nesústredujúcu a neefektívnu činnosť okresného súdu, ktorý opakovane ignoruje pokyny odvolacieho súdu a taktiež opakovane nedostatočne odôvodňuje svoje meritórne rozhodnutia vo veci.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 odsek 2 Ústavy SR a základné právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rožňava v konaní sp. zn. 12 Cb/4/2011 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cb/4/2011 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 29 000,- EUR, ktoré je Okresný súd Rožňava povinný...

4. Okresný súd Rožňava je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konanie vo výške 374,80 EUR do 15 dní...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistujú zásadné odlišnosti (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07), čo umožňuje preskúmať ich namietané porušenie spoločne.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) len vtedy, ak bola sťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I.ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05).

Ústavný súd zdôrazňuje, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Zo sťažnosti zjavne vyplýva, že okresný súd o žalobe rozhodol naposledy rozsudkom na pojednávaní konanom 18. septembra 2017. Rovnako zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu z 18. septembra 2017 odvolanie, pričom ústavný súd zistil, že okresný súd predložil spis na účel rozhodnutia o odvolaní odvolaciemu

súdu 24. novembra 2017 (odvolacie konanie je vedené krajským súdom pod sp. zn. 3 Cob 142/2017).

Z uvedeného vyplýva, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (18. decembra 2017) už okresný súd vo veci (opätovne) rozhodol, pričom spis už v tomto čase nebol v jeho dispozícii. Z toho vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu okresný súd už nemohol porušovať sťažovateľkou označené základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ani jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a s poukazom na citovanú ustálenú judikatúru ústavného súdu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľky uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2018